

SOPHIE
JOMAIN

DE
GEHEIMEN
VAN
LITTLE
BALMORAL

XANDER

 1
Phèdre
TERUG NAAR
CORNEHOTTE

3 oktober

De levendige rode vlakten van Quebec heb ik achter me gelaten, en hoewel het departement Creuse heel anders is dan mijn thuis in Canada, is de herfst er net zo betoverend. Overal kleuren de bladeren goud en roodbruin, en mijn ogen doen zich tegoed aan het buitengewone kleurenpalet. Ik vind het heerlijk als de zomer ten einde komt om plaats te maken voor de magie van oktober; alles is romantischer en warmer. Van de vier seizoenen vind ik de herfst het troostrijkst. Het is mijn favoriete seizoen.

Ik minder vaart als ik het typisch Franse bord met rode rand zie bij het binnenrijden van een bebouwde kom. Snelheidslimiet: vijftig kilometer per uur.

Tweehonderd meter verderop daalt de limiet naar dertig

kilometer per uur. Vlakbij is een school, even voorbij de brug met drie bogen die over de rivier de Creuse loopt. In de zomer dreven er waterlelies langs de oevers en hoorde je de kikkers kwaken. Als ik iets verder rij, zie ik ook de bakkerij weer, waar negen jaar geleden nog brood werd gebakken in een houtgestookte oven.

Ik herinner me alles als de dag van gisteren: de grijze stenen huizen en de oude vestingwerken, het stadhuis met het kleine plein ervoor, de fontein en de uitnodigende bankjes onder de platanen. Het is prachtig.

Ik had nooit gedacht dat ik ooit nog eens terug zou keren naar Cornehotte, de bakermat van mijn moeders familie. De laatste keer dat ik hier was, was op 24 juli 2016, toen de hemel immens blauw was, het warm genoeg was om in de rivier te zwemmen en de weinige familieleden die ik nog had uit elkaar gedreven werden. Ik was net zestien geworden.

Als je de Atlantische Oceaan over moet, is dat niet als de straat oversteken om naar de bakker te gaan. We kwamen sowieso niet vaak in Cornehotte, maar na de ruzie tussen mijn moeder en mijn tante zijn we er nooit meer geweest.

Het verhaal? Dat is niet zo fraai, maar zo oud als de weg naar Rome: alzheimer, een begrafenis, een erfenis die de oudste dochter voortijdig verkwistte, en een jongere dochter die machteloos en berooid achterbleef, verteerd door woede en wrok. 'Het zijn mijn zaken niet,' zei een klasgenoot ooit toen ik terugkeerde naar Quebec. 'Dat moeten de volwassenen maar uitzoeken, en die zijn vaak erg dom als het om geld gaat.' Misschien, maar het had wel invloed op een aantal dingen, en ik heb mijn tante na dat incident nooit meer gesproken.

En nu? Nu heb ik geen ouders, grootouders, ooms en

tantes of neven en nichten meer. Ik ben nu de enige nazaat van de familie Demay, en daarom erf ik alle bezittingen.

Een ironische speling van het lot... Mijn moeder zou zich omdraaien in haar graf. In ieder geval moet het testament ten gunste van mij zijn uitgevallen, anders had ik er niet mee ingestemd om terug te keren naar deze streek. Hoewel Cornehotte net zo charmant is als de naam doet vermoeden, is het ook de plek waar een aantal van de moeilijkste herinneringen uit mijn tienerjaren liggen. De notaris wilde eerder geen details geven, maar ik weet precies wat ik heb geërfd, want dat is overduidelijk: het huis van mijn tante. Het is niet zomaar een huis. Het is een landhuis uit het begin van de negentiende eeuw, zo'n onbereikbaar gebouw dat je alleen in films of langs vakantieroutes ziet, zo'n huis waar je van droomt om te wonen. Zo'n landgoed dat de meeste mensen zich nooit zullen kunnen veroorloven. Mijn tante was kunstenares en verdiende goed geld. Schilderijen, posters, kinderboeken... En dan was er nog het geld dat ze van mijn grootmoeder had gestolen. Ze had geen moeite om naam te maken, in tegenstelling tot mijn moeder. Maar dat deed er niet meer toe.

Ik zou naar de notaris gaan, het huis verkopen en vervolgens weer naar huis terugkeren.

Ik slik mijn verbittering weg en rij het dorp in om vlak bij het stadhuis te parkeren, een mooi stenen gebouw omzoomd door platanen. De gevel is bedekt met de roodbruine bladeren van de wilde wingerd. Ik stap uit de huurauto, steek mijn tas en dossier met personalia onder de arm en loop over de kinderkopjes naar een granaatrode deur op een hoek, waarnaast een gouden plaquette hangt met de naam van het notariskantoor waar ik een afspraak heb.

Het is geopend. Ik hoef de deur alleen maar open te duwen. Het is al vijf uur. De griffier is vertrokken en notaris Trottoy is alleen als ik binnenkom.

‘Juffrouw Demay! Fijn u eindelijk te ontmoeten,’ zegt hij hartelijk en hij steekt zijn hand uit. ‘U lijkt als twee druppels water op uw tante! Heeft iemand dat ooit tegen u gezegd?’

Toen ik klein was, wezen mensen me daar altijd op, en mijn moeder werd daar helemaal gek van. Zou meneer Trottoy zich realiseren hoe onprettig dat voor mij is? Ik betwijfel het. Ik ben er bijna zeker van dat mijn tante de slachtofferrol heeft gespeeld, of erger nog, over ons heeft gelogen en heeft beweerd dat mijn moeder en ik een stelletje wilden waren.

Met een beleefde knik beantwoord ik zijn handdruk zonder op de vraag in te gaan.

‘Dag, meneer Trottoy.’

‘Het is niet bepaald om de hoek, dus ik ben blij dat u de reis hebt kunnen maken. Neem plaats. Verblijft u vanavond in Cornehotte?’

‘Nee, in Guéret, in ieder geval deze nacht.’

‘Dan zal ik het kort houden. Het is vroeg donker en ik zou niet willen dat u laat op de avond nog moet rijden. Wilt u iets drinken? Koffie of thee? Ik heb het allebei.’

Wat een vriendelijke man! Hij zorgt er meteen voor dat ik de norske houding die ik bij binnenkomst had laat varen. Ik ontspan me een beetje.

‘Thee, alstublieft.’

‘Als u van een kruidenthee houdt, heb ik een echte aanrader. Met een koekje erbij is die thee heerlijk.’

Hoe kan ik weigeren?

De meeste notariële afspraken verlopen volgens mij niet zo als deze. Meneer Trottoy lijkt de vriendelijkheid zelve te zijn.

‘Ik geniet altijd van het beste wat een seizoen te bieden heeft,’ kondigt hij aan, terwijl hij een klein stoffen zakje in een kopje laat zakken. ‘Appels, noten en kaneel... De herfst is heerlijk!’

Ik kan een glimlach niet onderdrukken. ‘Helemaal mee eens, het is ook mijn favoriete seizoen.’

‘Dan zult u het geweldig vinden om in Cornehotte te wonen! De herfst is hier mooier dan waar dan ook ter wereld.’

Ik frons, en niet omdat hij hiermee suggereert dat Canada niet het mooiste land ter wereld is. ‘Hier wonen?’

‘U hebt gelijk, laten we niet op de zaken vooruitlopen,’ zegt hij, als hij thee voor me inschenkt en vervolgens plaatsneemt achter zijn bureau. ‘Eerst het papierwerk, dan de toekomst.’

Als hij een map opent, schraap ik een beetje beschaamd mijn keel. ‘Meneer Trottoy... ik weet niet eens waaraan mijn tante is overleden of waar. We hebben de afgelopen jaren niet veel contact met elkaar gehad.’

Hij kijkt op en aarzelt even voordat hij antwoordt. Ik vraag me af wat hij denkt. Misschien dat ik de erfenis niet waard ben...

‘Ze is overleden in het verpleeghuis waar ze twee weken verbleef na een hartaanval. Haar hart stopte met kloppen tijdens haar slaap. Haar gezondheid was extreem fragiel. Uw tante wist dat al lang, ze had al verschillende waarschuwingssignalen gehad. Daarom heeft ze alle nodige stappen ondernomen, en wat dat betreft is alles perfect in orde,’ zegt hij, terwijl hij op zijn dossier klopt.

‘Oké... We waren niet meer zo close, ik ben verbaasd dat ze me überhaupt iets heeft nagelaten.’

‘Het leven zit vol verrassingen, juffrouw Demay. Neem het zoals het komt.’

Ik knik weer zonder iets te zeggen en de notaris steekt van wal.

Eerst neemt hij mijn personalia met me door: 'Phèdre Demay, van Frans-Canadese nationaliteit, geboren in Montreal, Canada, op...' Blablabla. Dan begint hij over erfenissen, in jargon waar ik bijna van in slaap val. Ik ben gisteren geland op de luchthaven Charles de Gaulle en heb na slechts vier uur slaap en met een vreselijke jetlag zes uur moeten rijden om hier te komen. Ik ben verre van zo fris als ik zou willen, maar we komen toch ter zake.

'Uw tante had geen kinderen, dus ze laat u al haar bezittingen na: haar schilderijen, inclusief de werken die in kunstgalerieën zijn tentoongesteld en de opbrengst van de verkoop daarvan, haar gloednieuwe SUV, haar oude ezel, die gestald staat op La Ferme des Rosiers, haar landhuis in Cornehotte ter waarde van 480.000 euro, enzovoort...'

Ik fluit onwillekeurig. 'Dat is nogal een bedrag...'

'Inderdaad,' zegt hij, terwijl hij verder leest. 'Dus zoals ik al zei, haar landhuis in Cornehotte, evenals al haar bankrekeningen en beleggingen ter waarde van 512.350 euro, en het kapitaal van haar levensverzekering, dat 551.000 euro bedraagt. U bent vrijgesteld van belasting over dit bedrag, aangezien uw tante de verzekering heeft afgesloten toen ze een paar jaar belastingplichtig was in Canada.'

Deze keer moet ik wel compleet verbleken. Hoe is het mogelijk dat mijn tante zo rijk was? Ze had zeker geprofiteerd van het geld van mijn grootmoeder, maar zo veel had die nu ook weer niet, en ik moet bekennen dat ik me niet kan herinneren dat ze er maar op los leefde.

'Ik had geen idee dat ze zo welvarend was...'

'De verkoop van haar schilderijen bracht haar veel geld

op. Ze was een wereldberoemde kunstenares, maar uw tante leefde heel bescheiden.'

Wat kan ik anders doen dan knikken? Ik heb het gevoel dat ik een aantal bladzijden van haar levensverhaal heb gemist.

'Ik heb alles binnen de nalatenschap voor u op een rijtje gezet,' vervolgt hij, 'maar in het testament van uw tante staan een paar details waar u voordeel van kunt hebben.'

'Ik luister.'

'Er is besloten dat de uitkering van de levensverzekering moet worden gebruikt voor de volledige renovatie van het landhuis dat uw tante u nalaat.'

Ik word zo wit als een doek en begin te begrijpen wat hij bedoelde toen hij zei dat ik het geweldig zou vinden om in Cornehotte te wonen. Ik vind het helemaal niks.

'Een renovatie? Dat is onmogelijk, dan zou ik hier meerdere maanden of misschien zelfs langer moeten blijven. Dat had ik helemaal niet gepland.'

'U kunt altijd een architect en een projectleider inhuren, maar hun honorarium zal zeker een kwart van het totale budget opslokken.'

Ik ben verbijsterd. 'Dacht mijn tante nou echt dat ik alles zou laten vallen om hier te blijven en haar huis op te knappen? U maakt een grapje, toch?'

Hij tuit verontschuldigend zijn lippen, waarmee hij duidelijk maakt dat het erop of eronder is.

Ik droom vast... Mijn hele leven heb ik aan moeten zien hoe mijn moeder met moeite de eindjes aan elkaar knoopte, terwijl ze moest beslissen wie van ons het grootste stuk vlees kreeg, wie nieuwe kleding nodig had en voor wie dat nog wel even kon wachten... Meestal was zij dat, omdat ik in de groei was. In Canada werk ik in een boekhandel. Ik zwem niet

bepaald in het geld en moet enorme offers brengen, want kanker neemt alleen maar en geeft nooit. Mijn moeder was niet verzekerd, waardoor ze geen inkomen meer had, dus moesten we een lening afsluiten om rond te komen. De afgelopen vier jaar heb ik steeds trouw de maandelijkse aflossing betaald. Ondanks alles heb ik een respectabel leven dat ik weiger op te geven voor de renovatie van het huis van een tante die niet om me gaf. Negen jaar lang heeft ze me niet één keer geschreven. Nooit.

Oké, ik haar ook niet, maar zij was de volwassene, niet ik.

‘Luister... Om hierheen te kunnen reizen, en in de hoop het landhuis zo snel mogelijk te verkopen, aangezien ik vermoedde dat het daarom draaide, heb ik vakantie genomen van mijn werk in Quebec en mijn appartement onderverhuurd. Ik dacht dat het niet langer dan een maand of twee zou duren, gewoon tot het papierwerk in orde was en ik de verkoop aan een makelaar kon toevertrouwen. En nu zegt u dat het waarschijnlijk langer dan een jaar gaat duren?’

Hij slaat zijn blik neer, tuurt naar zijn documenten en probeert een geruststellende glimlach op te zetten. ‘Inderdaad. Uw tante, mevrouw Clavreuil, heeft een offerte laten opmaken. De complete renovatie kan in vierentwintig maanden worden afgerond. Dat worden er zesendertig als u besluit om ook de zolder aan te pakken.’

‘Twee jaar! Dat is belachelijk. Ik heb ook nog een eigen leven!’

Technisch gezien is het niet bepaald een luxelevens en bestaat het vooral uit naar mijn werk reizen, werken en slapen. Ik ben bijna vijfentwintig, heb geen serieuze relatie, en het geld voor regelmatige uitjes of vakanties ontbreekt me... Alleen al het vliegticket hierheen was een rib uit mijn lijf,

maar toch is het mijn leven en ik ben eraan gehecht.

‘Laat me even uitpraten,’ zegt meneer Trottoy kalm. ‘Uw tante heeft bepaalde afspraken gemaakt tijdens haar leven. Het onderhoud van haar ezel is betaald tot het dier overlijdt en u bent niet verplicht om ervoor te zorgen. Erfbelasting en notariskosten worden van haar gelden afgetrokken. Er is een rekening geopend waarmee u de kosten voor de renovatie van het huis kunt betalen, evenals de benodigdheden en apparatuur die u moet kopen. Natuurlijk moet alles verantwoord worden, u kunt de rekeningen met mij overleggen.’

‘Dat is waanzin!’

‘Ik besef dat dit misschien wat snel gaat allemaal,’ geeft hij toe, ‘maar u hoeft geen huur te betalen, noch gas, water en licht, aangezien die essentieel zijn voor een vlotte voortgang van de werkzaamheden.’

‘En wat gebeurt er met het geld dat overblijft na de renovatie?’

‘Zodra u de noodzakelijke werkzaamheden hebt afgerond, is het resterende bedrag van u. U bent vrij om er te blijven wonen of het pand te verkopen en de volledige opbrengst te houden. Maar wees gewaarschuwd, uw tante heeft al verschillende offertes goedgekeurd. U kunt niet van aannemer veranderen, tenzij zij u dat opleggen. Het zijn voornamelijk lokale aannemers uit Cornehotte. Daar stond ze op.’

‘Natuurlijk, je weet maar nooit, ik ben zo oneerlijk dat ik dit klusje best wat onderbetaalde Oost-Europese vakmensen in de schoenen had kunnen schuiven.’

Hij negeert mijn sarcasme.

‘Stel dat ik met dit waanzinnige plan instem, hoe moet ik dan rondkomen als ik de hele dag bezig ben met toezicht houden op de renovatie? Toch niet van de liefde, hoop ik.’

‘Uw tante heeft bepaald dat u tot de klus geklaard is een maandelijksse toelage van vijftienhonderd euro ontvangt, voor maximaal drie jaar, in totaal vierenvijftigduizend euro.’

‘Ik blijf hier echt geen drie jaar...’

‘Aan deze toelage is een specifieke voorwaarde verbonden.’

‘Het zal ook niet...’

Hij trekt streng een wenkbrauw op en gaat verder. ‘Als de klus vóór die datum klaar is, wordt het bedrag dat u maandelijks ontvangt rechtstreeks gedoneerd aan een goed doel.’ Alles is tot in de puntjes uitgedacht.

Mijn tante had alles gepland, dat was typerend voor haar. Ze had graag haar zaakjes op orde en alles onder controle, zo had ze ook het geld van mijn grootmoeder met vaste hand beheerd. Maar haar keuzes maken me nog steeds van slag, vooral doordat ze nu voor mij gekozen heeft.

‘Meneer Trottoy, vergeef me alstublieft deze vraag, en misschien hebt u er geen antwoord op... Waarom heeft ze mij tot haar erfgenaam benoemd? Waarom niet een van die goede doelen die u zojuist noemde?’

Hij werpt me een gepijnigde blik toe. ‘Dat is overduidelijk, juffrouw Demay,’ zegt hij. ‘Haar familie was belangrijker voor haar dan u zich kunt voorstellen.’

Na die woorden verlaat ik al snel het kantoor van de notaris, na het ondertekenen van bergen documenten zonder ook maar te overwegen dat ik de erfenis ook kon weigeren. Ik luister naar de laatste administratieve en financiële instructies en neem de sleutels van het landhuis van mijn tante aan.

Mijn benen trillen nog steeds als ik in de auto stap. 3 oktober zal me nog lang heugen. Dit had ik echt allemaal niet verwacht. Alles tolt door mijn hoofd: mijn appartement,

mijn land verlaten, om pas over twee jaar terug te keren? Of mijn appartement behouden, mijn spullen daar laten en ze aan mijn onderhuurster toevertrouwen? Ze is een vriendin, ik weet zeker dat ze er geen problemen mee zal hebben. Ze zoekt een eigen plek om zich te vestigen en is dol op het kleine appartement waar ik woon, maar ik voel me alsof ik door de mangel ben gehaald. Ik weet niet meer wat de juiste keuze is. Wat als ik terugga naar de notaris en zeg dat ik een fout heb gemaakt en dat ik de erfenis van mijn tante niet wil? Dat zou het leven een stuk eenvoudiger maken.

Ik zucht, want in werkelijkheid is die optie bijna ondenkbaar. Als ik het eenmaal verkocht heb, zal dit landhuis mijn optie zijn voor een nieuw begin. Ik kan een heel ander leven leiden dan nu. Twee jaar renovaties zullen snel voorbij zijn, en daarna kan ik weer terug. Ik sluit mijn ogen en haal diep adem voordat ik weggrijp.

De zon begint onder te gaan. Over een uur is het donker. Ik heb nu niet de moed om naar het landhuis te gaan, maar ik wil er in ieder geval langsrijden.

Na al die jaren weet ik nog precies welke weg ik moet nemen om bij het gehucht te komen. Ik rij over de weggetjes van Cornehotte, neem een smal pad aan de rand van het dorp en zie even verderop, boven op een beboste heuvel, alleen een dak boven de herfstbladeren uitsteken, als een mysterieus gebouw dat boven het dorp uittorent. Het landhuis.

Ik stop voor het smeedijzeren hek tussen twee grote stenen pilaren en doe mijn raampje open om beter te kunnen kijken. Door het sierlijke fronton, de krullen en rondingen die uitlopen in een spits met een zonnestralenmotief, en de imposante valhekken tussen elke spijl is het echt mooi. Ik

meen ooit iemand te hebben horen zeggen dat het origineel was, maar het zou wel een likje verf kunnen gebruiken. Een groen uitgeslagen koperen plaquette, die slechts met twee kleine schroefjes is bevestigd, onthult de bijna mythische naam van het landhuis: Little Balmoral. En pal ernaast een zeer oude, vrijstaande zwarte brievenbus met een klein deurtje. Ook deze is versierd met talloze details, en een imitatie dakje dat op leisteen lijkt.

Ik sluit mijn ogen even en allerlei herinneringen komen boven. Mijn moeder, die achter me aan liep en riep dat ik niet te hard moest rennen als ik de post ging halen. Mijn tante, die onkruid wiede langs de oprit. Ik, ongeveer vijf jaar, terwijl ik leerde fietsen op het stenige pad. De zomerzon, de beek achter het huis, de vogels in de sparren... Ik was hier altijd zo graag.

Ik zucht, overmand door een gevoel van melancholie dat ik niet had zien aankomen.

Frankrijk heeft me niet alleen slechte dingen gebracht, maar het is een verre droom. Toen ik zestien was, toen alles nog mogelijk leek, dacht ik dat ik hier wilde wonen, maar nu weet ik dat ik mijn laatste dagen waarschijnlijk in Canada zal doorbrengen. En hoewel het met bijna vijftientig nog wat vroeg is om zo ver vooruit te denken, ben ik er bijna zeker van dat het huis van mijn tante nooit echt zal voelen als dat van mij.

Ik werp nog een laatste blik op het vastgeschroefde naam-bordje, zonder nog echt goed te beseffen dat mijn hele leven zojuist is veranderd. Met een brok in mijn keel vertrek ik.

Zo is het wel genoeg voor vandaag. Morgen is er weer een dag.